

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, [πατήστε εδώ](#).

Δεν υπάρχουν φιλικές σχέσεις κ. Χριστοδουλίδη (Ανυπόγραφο) (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο κυκλοφόρησε στο Athens Indymedia στις 15/09/26.

Περιεχόμενο

Δεν υπάρχουν φιλικές σχέσεις κ. Χριστοδουλίδη.

Δεν υπάρχουν φιλικές σχέσεις μεταξύ κρατών. Υπάρχουν συμφέροντα, συσχετισμοί ισχύος και μηχανισμοί αμοιβαίας εξουσιαστικής εξυπηρέτησης. Όταν το κυπριακό κράτος βαθαίνει τη συνεργασία του με το Ισραήλ, την Ελλάδα, τις ΗΠΑ, την Ινδία και την Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν δημιουργεί ένα ουδέτερο δίκτυο «φιλίας» ούτε εξασφαλίζει κάποια αφηρημένη «κοινωνική ασφάλεια». Εντάσσει την Κύπρο σε ένα συγκεκριμένο γεωπολιτικό και καπιταλιστικό μπλοκ, όπου η στρατιωτική ισχύς, η ενέργεια, οι υποδομές και το κεφάλαιο αλληλοσυμπληρώνονται.

Το κράτος παρουσιάζει αυτή τη διαδικασία ως εθνικό συμφέρον, όμως το «εθνικό συμφέρον» καταλήγει ξανά να σημαίνει την προστασία των συμφερόντων εκείνων που διαθέτουν οικονομική και πολιτική ισχύ.

Η κοινή στρατιωτική εκπαίδευση, η αγορά αμυντικών εξοπλισμών και οι τεχνολογικές συνεργασίες (με το Ισραήλ) δεν είναι απλώς στρατιωτικές επιλογές. μεταφέρουν πόρους από κοινωνικές ανάγκες προς τον κρατικό μηχανισμό ασφαλείας, δημιουργούν μακροχρόνιες εξαρτήσεις από κράτη και στρατιωτικές βιομηχανίες και κανονικοποιούν την παρουσία του στρατού ως μόνιμου παράγοντα κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Το κράτος χρειάζεται διαρκώς έναν εξωτερικό κίνδυνο για να δικαιολογεί αυτή την επέκταση, έτσι η «ασφάλεια» γίνεται αυτοτροφοδοτούμενος μηχανισμός: περισσότερη στρατιωτικοποίηση παράγει περισσότερη ανάγκη για στρατιωτικοποίηση.

Η άσκηση Nemesis του 2025 αποκαλύπτει αυτή τη σύνδεση ακόμη καθαρότερα. Η συμμετοχή ειδικών δυνάμεων και ναυτικών και αεροπορικών μέσων από την Κύπρο, την Ελλάδα, τις ΗΠΑ, το Ισραήλ, τη Γαλλία και άλλες χώρες, με σενάριο κατάληψης υπεράκτιας εγκατάστασης πετρελαίου και φυσικού αερίου, εντάσσει τη στρατιωτική ισχύ στην προστασία ενεργειακών υποδομών. Η άσκηση πραγματοποιείται σε θαλάσσιες περιοχές που ταυτόχρονα μετατρέπονται σε ενεργειακά οικόπεδα, διαδρομές αγωγών και περάσματα καλωδίων.

Έτσι η θάλασσα παύει πολιτικά να αντιμετωπίζεται ως κοινός χώρος και γίνεται στρατηγικό πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ κρατών και εταιρειών. Ο στρατός εμφανίζεται τότε ως εγγυητής της «ασφάλειας» των επενδύσεων, ενώ η κοινωνία καλείται να αποδεχτεί τη στρατιωτικοποίηση του χώρου της ως τίμημα για την ενεργειακή ανάπτυξη.

Το 2026, η χρηματοδότηση από τις ΗΠΑ για την αναβάθμιση κυπριακών στρατιωτικών εγκαταστάσεων και οι κοινές εκπαιδεύσεις με το Ισραήλ βαθαίνουν αυτή την εξάρτηση. Η προστασία του νησιού και η ασφάλεια των τριών ενεργειακών υποδομών, φυσικό αέριο από την ΑΟΖ, αγωγός φυσικού αερίου και ενεργειακό καλώδιο, χρησιμοποιούνται ως πολιτική νομιμοποίηση. Το αποτέλεσμα όμως είναι συγκεκριμένο: οι υποδομές που δημιουργούνται για την κυκλοφορία ενέργειας δημιουργούν ανάγκη στρατιωτικής προστασίας, και η ανάγκη στρατιωτικής προστασίας δικαιολογεί την επέκταση της στρατιωτικής παρουσίας. Έτσι, η οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση γίνονται ένας ενιαίος μηχανισμός.

Η ίδια λογική φαίνεται στους ενεργειακούς παραγωγούς της ΑΟΖ: Eni (Ιταλική), Chevron, ExxonMobil (Αμερικάνικες) και NewMed Energy (Ισραηλίτικη). Ο φυσικός πλούτος παρουσιάζεται ως εθνικός πλούτος, αλλά η αξιοποίησή του οργανώνεται μέσα από πολυεθνικές εταιρείες, κρατικές συμφωνίες και στρατηγικές συμμαχίες.

Ένας φυσικός πόρος μετατρέπεται σε ιδιοκτησία, δικαίωμα εκμετάλλευσης και πηγή συσσώρευσης. Το κράτος διεκδικεί κυριαρχία πάνω στον πόρο για να μπορεί στη συνέχεια να τον παραχωρεί σε εταιρείες, στις οποίες, ιδιοκτήτες και μέτοχοι είναι οι βουλευτές, οι κρατικοί πολιτικοί και οι ελίτ. Η κοινωνία δεν αποκτά έλεγχο απλώς αλλάζει ο διαχειριστής της εκμετάλλευσης της.

Το ίδιο μοντέλο επεκτείνεται στους ενεργειακούς διαδρόμους. Ο αγωγός φυσικού αερίου που συνδέει Ελλάδα, Κύπρο και Αίγυπτο, μέσα από το ισραηλινό ενεργειακό πλέγμα που περιγράφεται ως EastMed, και το ηλεκτρικό καλώδιο που συνδέει Ελλάδα, Κρήτη, Κύπρο και Ισραήλ μέσω του Great Sea Interconnector (GSI), μετατρέπουν την Κύπρο σε σημείο διέλευσης ενέργειας. Η έννοια του «κόμβου» κρύβει εδώ μια κρίσιμη πολιτική μετατόπιση: η αξία ενός τόπου μετριέται πλέον από τη χρησιμότητά του για τις ροές κεφαλαίου, ενέργειας και στρατηγικής ισχύος. Όσο περισσότερες υποδομές εξαρτώνται από την Κύπρο, τόσο περισσότερο το κράτος αποκτά λόγο να περιορίζει τη χρήση του χώρου σύμφωνα με τις ανάγκες αυτών των υποδομών και τόσο περισσότερο, οι κάτοικοι μετατρέπονται από υποκείμενα της ζωής τους σε πληθυσμό που πρέπει να προσαρμοστεί στις ανάγκες του «κόμβου».

Η IMEC, ο διάδρομος Ινδίας-Μέσης Ανατολής-Ισραήλ-Κύπρου-Ευρώπης, ενισχύει αυτή την κατεύθυνση. Η Κύπρος αποκτά στρατηγική αξία επειδή μπορεί να λειτουργήσει ως κρίκος ενός μεγαλύτερου δικτύου. Αυτό σημαίνει ότι η ανάπτυξη των λιμανιών, των καλωδίων, των ενεργειακών υποδομών, των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών και των τουριστικών επενδύσεων δεν σχεδιάζονται πρωτίστως με βάση τις ανάγκες των κατοίκων. Σχεδιάζονται ώστε ο τόπος να είναι λειτουργικός για τη διακίνηση κεφαλαίου και εμπορευμάτων. Η «ανάπτυξη» επομένως δεν είναι κοινωνικά ουδέτερη: δημιουργεί έναν χώρο στον οποίο οι ανάγκες της αγοράς αποκτούν προτεραιότητα έναντι των αναγκών της κοινωνίας.

Αυτό φαίνεται ήδη στην αγορά ακινήτων. Η ισραηλινή Loanwise ανακοίνωσε στεγαστικά δάνεια για αγοραστές ακινήτων στην Κύπρο και την Ελλάδα, έως και 50% της αξίας του ακινήτου, καθώς και χρηματοδότηση για το άνοιγμα νέας εταιρείας. Η δραστηριότητα αυτή συνδέεται με αγορές περιουσιών στη Λάρνακα, τη Λεμεσό και την Πάφο και εντάσσεται σε μια ευρύτερη μετατροπή της κατοικίας σε επενδυτικό κεφάλαιο. Το αποτέλεσμα δεν είναι απλώς η είσοδος ενός ακόμη χρηματοπιστωτικού παίκτη στην αγορά. Είναι η ενίσχυση μιας κοινωνικής σχέσης όπου εκείνος που διαθέτει κεφάλαιο μπορεί να συσσωρεύει ακίνητα, ενώ εκείνος που χρειάζεται σπίτι ανταγωνίζεται το επενδυτικό κεφάλαιο για πρόσβαση στη στέγαση. Η κατοικία αποσπάται από την κοινωνική της λειτουργία και υποτάσσεται στην ανταλλακτική της αξία.

Το επόμενο βήμα είναι το νερό. Η ανάληψη κέντρων αφαλάτωσης και η 12μηνιαία συνεργασία με τη Mekorot Development & Enterprise για τη διαχείριση υδάτινων πόρων εισάγουν την ίδια λογική σε

ένα ακόμη πιο θεμελιώδες κοινό αγαθό. Όταν το νερό γίνεται αντικείμενο εταιρικής «διαχείρισης», η κοινωνία χάνει σταδιακά τον άμεσο έλεγχο πάνω σε έναν πόρο που είναι απαραίτητος για την ανθρώπινη και οικολογική ζωή. Και η ιστορία της Mekorot στο ισραηλινό σύστημα ύδρευσης, μέσα στο πλαίσιο της κατοχής και των ανισοτήτων πρόσβασης στο νερό που αντιμετωπίζουν παλαιστινιακές κοινότητες που “συνεργάζονται” μαζί της, δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τη συζήτηση για το μοντέλο διαχείρισης που μεταφέρεται. Η τεχνογνωσία δεν είναι πολιτικά ουδέτερη όταν συνοδεύεται από συγκεκριμένες σχέσεις εξουσίας.

Δεν μας ενδιαφέρει μόνο ποιος υπογράφει μια σύμβαση. Μας ενδιαφέρει ποιος αποκτά εξουσία πάνω στις ζωές μας. Όταν μια εταιρεία αποκτά πρόσβαση σε ένα δίκτυο νερού, αποκτά ταυτόχρονα τεχνική γνώση, δεδομένα, δυνατότητα λήψης αποφάσεων και οικονομική επιρροή. Όταν μια πολυεθνική αποκτά δικαιώματα εξόρυξης, αποκτά πρόσβαση σε έναν κοινό φυσικό πόρο. Όταν ένας επενδυτής αγοράζει κατοικίες, αποκτά δύναμη πάνω στον χώρο κατοίκησης και ασφάλειας μας. Όταν ένα κράτος εγκαθιστά στρατιωτικές υποδομές, αποκτά μεγαλύτερο έλεγχο πάνω στον χώρο και στις χρήσεις του. Η εξουσία λοιπόν δεν βρίσκεται μόνο στο κοινοβούλιο ή στο υπουργείο. Διαχέεται μέσα στις υποδομές, στις εταιρείες, στις τράπεζες, στις συμβάσεις και στις σχέσεις ιδιοκτησίας.

Γι' αυτό όλα αυτά συνδέονται. Η θάλασσα χρειάζεται για τις εξορύξεις και τις στρατιωτικές ασκήσεις, η γη για βάσεις και επενδύσεις, ο αέρας για αεροσκάφη και drones, τα λιμάνια για πολεμικά πλοία και εμπορεύματα, τα καλώδια και οι αγωγοί για την κυκλοφορία ενέργειας, το νερό για την αναπαραγωγή ολόκληρου του συστήματος. Το κράτος οργανώνει τον χώρο έτσι ώστε όλα αυτά να μπορούν να συνυπάρχουν και να λειτουργούν. Η κοινωνία καλείται να προσαρμοστεί.

Εμείς αρνούμαστε αυτή την ιεράρχηση. Δεν αποδεχόμαστε ότι η ανάγκη μιας πολυεθνικής για ασφαλή μεταφορά φυσικού αερίου είναι σημαντικότερη από την ανάγκη μιας κοινότητας για ελεύθερη ύπαρξη. Δεν αποδεχόμαστε ότι η στρατηγική αξία μιας στρατιωτικής εγκατάστασης υπερσχύει της κοινωνικής ανάγκης για γη. Δεν αποδεχόμαστε ότι η επενδυτική αξία ενός ακινήτου υπερσχύει του δικαιώματος κάποιου να στεγάζεται. Δεν αποδεχόμαστε ότι η εταιρική διαχείριση ενός υδάτινου πόρου είναι ανώτερη από τον συλλογικό έλεγχο πάνω σε ένα κοινό αγαθό.

Δεν θα ζητήσουμε από το κυπριακό κράτος να διαχειριστεί καλύτερα το ίδιο σύστημα. Το κράτος είναι μέρος του προβλήματος, επειδή ακριβώς συγκεντρώνει την εξουσία να αποφασίζει για λογαριασμό μας. Η εθνική κυριαρχία δεν μετατρέπει έναν φυσικό πόρο σε κοινό αγαθό απλώς αλλάζει ποιος έχει την εξουσία να τον παραχωρεί. Η κρατική ιδιοκτησία δεν είναι κοινωνική αυτοδιαχείριση. Η κρατική «ανάπτυξη» δεν είναι κοινωνική απελευθέρωση.

Το ίδιο ισχύει για τον εθνικισμό. Η αντίθεση στον ιμπεριαλισμό δεν μπορεί να σημαίνει απλώς απαίτηση για έναν ισχυρότερο κυπριακό εθνικισμό. Δεν θέλουμε η Κύπρος να γίνει ισχυρότερος παίκτης μέσα στο ίδιο παιχνίδι. Δεν θέλουμε έναν δικό μας милитарισμό απέναντι στον милитарισμό κάποιου άλλου. Δεν θέλουμε δικό μας κεφάλαιο να εκμεταλλεύεται τους ίδιους πόρους με διαφορετική σημαία. Η αναρχική θέση βρίσκεται ακριβώς έξω από αυτή τη λογική: απέναντι σε κάθε κράτος που συγκεντρώνει εξουσία και απέναντι σε κάθε κεφάλαιο που συγκεντρώνει πλούτο.

Γι' αυτό ο αγώνας ενάντια στη στρατιωτικοποίηση της Κύπρου δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τον αγώνα ενάντια στην εμπορευματοποίηση της γης, της κατοικίας, του νερού και της ενέργειας. Ο αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τον αγώνα ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση. Και ο αγώνας ενάντια στην αποικιοκρατία δεν μπορεί να τελειώνει στην αλλαγή μιας σημαίας, ενώ οι ίδιοι μηχανισμοί ιδιοκτησίας, ελέγχου και εκμετάλλευσης παραμένουν στη θέση τους.

Αυτό που υπερασπιζόμαστε δεν είναι μια καλύτερη διαχείριση της Κύπρου ως «κόμβου». Υπερασπιζόμαστε την αποδέσμευση της ζωής από τη λογική του κόμβου, της αγοράς και της στρατιωτικής ισχύος. Η γη, η θάλασσα, το νερό και η ενέργεια πρέπει να πάψουν να οργανώνονται σύμφωνα με τις ανάγκες της συσσώρευσης. Η κατοικία πρέπει να πάψει να είναι επενδυτικό προϊόν. Οι υποδομές πρέπει να ελέγχονται κοινωνικά και όχι από κράτη και εταιρείες. Οι αποφάσεις που επηρεάζουν τις ζωές μας πρέπει να επιστρέψουν σε αυτούς που ζουν μέσα στις κοινότητες και όχι σε υπουργεία, διοικητικά συμβούλια και επενδυτικά funds.

Δεν χρειαζόμαστε έναν ισχυρότερο προστάτη. Χρειαζόμαστε λιγότερη εξουσία πάνω στις ζωές μας. Δεν χρειαζόμαστε περισσότερη ασφάλεια από στρατούς. Χρειαζόμαστε κοινωνίες που δεν χρειάζονται στρατούς για να επιβιώσουν. Δεν χρειαζόμαστε περισσότερη ανάπτυξη για επενδυτές. Χρειαζόμαστε πρόσβαση στα κοινά αγαθά. Δεν χρειαζόμαστε καλύτερους διαχειριστές του καπιταλισμού. Χρειαζόμαστε την αποδέσμευση της ζωής από τον καπιταλισμό.

Αυτό σημαίνει αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, αντιεραρχία και συλλογικό έλεγχο. Σημαίνει ότι οι άνθρωποι που ζουν σε έναν τόπο πρέπει να έχουν λόγο για τον τόπο τους, οι εργαζόμενοι για την εργασία τους και οι κοινότητες για τους πόρους που τους εξασφαλίζουν τη ζωή. Σημαίνει άρνηση της ιδέας ότι η κοινωνία πρέπει να παραδίδει διαρκώς μέρος της ελευθερίας της με αντάλλαγμα «ανάπτυξη» και «ασφάλεια».

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2026](#), [Μη Προσδιορισμένη](#), [Παλαιστίνη](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://www.movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:unclassified:dulides_israel

Last update: **2026/09/30 10:45**

